

חוזר חלילה

ע י ק ו ל

סקיד בית-המשפט. גרשוש-של-יבשת.
 יסמר אל הדלת אח צו העקול —
 כך רכוש הפשרה. כך וכך נכסי רוס.
 כך וכך אשליות. הלומות. הון פתום.
 תקניות בקר-דם. מצפל בלי שקול
 ידמי צער נשבת ובשת.

נחרות. אש צולבת. יטיחיהו צינים:
 הותר גדל. הותר קרט. למצון השם ...
 למצון הדין האחרון. המורשת.
 הנחלת הוא שפודה מתעקשת
 להקביל בלחישת ה-איגני אשם-
 הלילות הקבדים. מבקצי שספים.

אל אדישות גבו הקללה נחנקת.
 חטוט עצמי. ספריות אין המוצא
 משתקצות אדירות. לכד על לכד.
 איתנים פרקיהן בהנחת חק הפכד.
 אף בחיץ. פעורה כמו לופ סצצה.
 נשוקה בקרקע. האיקה שותקת.

ה ע ר ה כ צ ד

זו לשון הפסלים.
 פשוטות המלים
 שבהן את דבשו ירדה סצנים —
 אף בלום הגיפה עתכם לנית?

אפשר גם לכתב בקספה פרוואית
 ואל סל הנזיר להטיל את השיר —
 אכל יש בקרת ספרות. זו היא
 התובעת ללגש את בגדי העשיר.

ע ר ב ק ר ו ב

השתגענו. התגענו. לא התגענו.
ילצן שספצנו לבוא. לא הגענו.
לקל החוים פרינו און
ונסינו. פמיטב הגבועה. לגז אַח
הפכשים הלכנות דוקא. היינו ברנו
עם קל הזאבים —
ובזונה לא נגענו.

בשרנו טהור הנה אבוקה בלי.
הקימנו חוסה ומגדל. קסתנו טיל.
עצמוטינו נקורו בחול. אף גם עשינו טיל.
אָת לוחות-הקריית טעקנו משיש.
הזהירו לנו פיסה וקסיל וציש.

יבמטנו. הטשחרר סמסגיכים אַחרי אלפים.
עָרבו רבותינו. אַשר-צל-הפית.
כתובת אש:
לא להתאשו
(או צלה נרשו)

בינתיים —

בילקוט-הצד קשו שנים כמו סכסמים.
במימיה בקשו הפנים.
ורקה צחורה באפלה עם הימים.
יום בזהיר אָסד. או יום זרזיף נצרקל.
כמו מפת ברק טצה הקבע סוכרה של אָמא.
אָשר הטס לנו בקור ובברזל
ושוב היום לא עוד הנה פמימימה.

נסל תבלול סצין.
המצח התפוצץ משפע הפראות.
יבגזיר שנתגלה לו זין.
אל הקשרות נרוץ כמו אל הטסאות.

לוֹנֵה פֶּאָרֶק

הֵי הֵי.

אַשְׁמֵדָאִי.

עַד קְלִי שְׁסֵר, עַד קְלִי נִי.

רֹאשׁ אָרִי וּמִתָּן קָר.

סוּכְכָה הַיּוֹנֵה-פֶּאָרֶק —

יִסְתִּי, קַה עֲגָלִים שְׂוִיךְ וְסָמִים.

קְנִיאוֹךְ יִקְרָא: אֵל קֵלָא רְחִמִים...

הַרְף, הַרְף.

יָרֵד הַעֲרֵב.

זָרֵם הַטָּרְף.

נָשׁוּב מֵאֲרֵב.

חֹזֵר חֲלִילָה

שְׂקִיד בַּיִת הַמִּשְׁפָּט בְּרִשְׁרוּשׁ-שֶׁל-יְבִשֶׁת.

יִסְמַר אֵל הַדֹּלֵת אֵת צִו הַעֲקוּל...

גם אם יתמהמה

השוטים לשבע והשוחים להכזים
לקשו חרדה: חשמים מגון עוקרת.
מפונח השמש לא מצלה. במערב השמש לא עוד בוערת.
גלי הים כבדים ויפלטו גופות השוכזים.

כל היום חתרו באבק הארכיון
השתחוו לספרים הקדושים וחששו בגנוים הארה —
אחלי, אחלי, הגתולה שוב תהיה קרה
ועוד ידרף הגואל על הררי ציון.

בלילה בקע ירם והגה הוא מרבע.
שרשי צללים דהרו. נחלא הדור — דור טילים.
מגדל ככל סרב להתמוטט ולא הושיעו סחנני האלים.
שגי האשה על הקר נדמו לפגי זאבה.

האותות מה ידברו? מי חכם וינעו
אין נביא בעירנו וכלם מתנבאים.
זבזבים ורוי צחוק וצחוקם מהלך נכאים
וכל ראש-חדש. בבוא שחרם. נמשלו סייחם לאנדה.

אין זאת כי אם ימים גדולים
מתדפקים על השצר ומבקשים להקנס.
יכרר השכר על גל-הנבל מקריו על הגס
יבמכוניות-היבוא רוצדים הגלגלים.

גם אם יתמהמה, בוא יבוא:
אני מאמין ביחוד, בשלוש וברובב-צל-המור.
בגן-העדן המתחזן ובגבצת-המור.
בתקות-הנואשים ובקצימת-הלכות.

ועד שתשמע שצטח הצבי.
בין השוטים לשבע והשוחים להכזים.
אני מניף את ריסי כהגף התרים
ועובד לכבש בעור הלביא.

ועולה כל ראש-חדש לרנל ונותן תודה
וחוסם ושוקל וסוקד ומאזין
כי הגה אותות כמוסים ורזין דרזין
וטילים מכזיפים ומסלכות הפדע.